

Restauration efter den Tid. De Journalister og andre Mennesker, hvis Virksomhed nøder dem til at spise sent, kunde saa maaske faa et Slags Frikort. Men for andre Menneskers Vedkommende vilde det være rimeligt, om Restaurationsskatten blev forhøjet, maaske fordoblet, ja maaske mangedoblet for det, de nyder efter Kl. 12 Nat. Det vilde bidrage til, at man kunde sætte Skatten ned for det mere normale Forbrug, der foregaar om Dagen. Man behøvede saa ikke Særbevilling til Natbeværtning o. s. v. Det Forhold vilde regulere sig selv, thi det vilde være et forholdsvis Faatal af Restaurationer, som det kunde betale sig for at have aabent efter Kl. 12 Nat.

Jeg synes, at der er en vis Retfærdighed i — saaledes som det er fremhævet her —, at de Pensionater, som driver Restauration ved Siden af Pensionatsvirksomheden, hvis dette er lovligt, betaler Skat for det, der nydes af Passanter. Hvis det ikke er lovligt, at de driver Restauration, saaledes som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard nævnte, saa er Forholdet et andet. Men man ser jo meget ofte, naar man selv bor paa Pensionat, at der kommer Passanter, der nyder noget uden at betale Skat deraf.

Jeg vilde gerne have en lille Korrektion i § 4. Der staar i andet Stykke: „Fritagelse for Afgift kan derhos paa nærmere fastsatte Betingelser af Finansministeren tilstaas følgende Virksomheder, for saa vidt der i disse ikke udskænkes andre stærke Drikke end Øl“. Jeg vil for det første bemærke, at Ordet „stærke Drikke“ er ikke et heldigt Udtryk. Skal vi ikke sige „spirituøse Drikke“? Saa kan der ingen Tvivl være om, hvad der menes; Kaffe kan ogsaa være mere eller mindre stærk. Men det vigtigste for mig er ikke dette rent redaktionelle, men jeg vil gøre opmærksom paa, at nu arbejder vi jo for en anden Drik ved Siden af Øl, en anden svag Drik, Æblecider. Derfor maa vi ogsaa i de Love, der kommer, skrive: „andre stærke Drikke end Øl og Æblecider“.

Finansministeren (N. Neergaard): Det er ikke mange Bemærkninger, jeg har at gøre i Anledning af, hvad der er fremkommet her. Til det ærede Medlem Hr. Willman vil jeg sige, at jeg forstaar ikke, at han paaberaaber sig Finansminister Bramsnæs' rent platoniske Afsky for Restaurationsskatten, for den var jo ren Platonisme, idet han i de halvtredie Aar, han var Minister, ikke rørte en Finger for at faa den enten udryddet eller forandret. Og hvorfor ikke? Fordi han som enhver anden Finansminister i overskuelig Tid ikke

vil kunne undvære den Indtægt, denne Skat indbringer, og ikke vil kunne paaavise nogen mindre byrdefuld Maade, hvorpaa denne Indtægt kan tilvejebringes. Det er den ganske simple Grund. Derfor synes jeg, man kunde høre op med at tale om sin principielle Uvillie mod denne Skat.

Det ærede Medlem beklagede sig over, at Revisionsbestemmelsen i Loven var strøget; det kom ogsaa andre ærede Medlemmer ind paa. Ja, om en Revisionsbestemmelse fører man sjældent meget forbitrede Kampe. Jeg maa sige, at jeg er ikke Ynder af den Mode, som er kommet i næsten al vor Lovgivning: at indsætte Revisionsbestemmelser. Det er en af de Ting, der bidrager til at spille Rigsdagens Tid og til at gøre Lovgivningsarbejdet ikke saa lidt mere byrdefuldt og kompliceret, end det ellers vilde være, for naar en Lov indeholder en Revisionsbestemmelse, skal man jo forelægge Loven paa ny, og saa kan det ikke undgaas, at man tager nogle Bestemmelser op, som man i og for sig finder hensigtsmæssige, da Loven dog skal revideres. For at nu tage et Eksempel fra denne Lov: de nye Bestemmelser, jeg her har foreslaet, tillægger jeg aldeles ikke en saadan Betydning, hverken i den ene eller den anden Retning, at jeg for den Sags Skyld vilde have forelagt et Revisionsforslag, men den gældende Revisionsbestemmelse tvang mig til Forelæggelsen. Og lad mig saa i denne Sammenhæng sige til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som var saa indigneret over, at Lovforslaget var fremsat saa sent, at det er dog blevet fremsat tidligere end de fleste Tvangsrevisionslove, jeg har haft den Fornøjelse at gøre Bekendtskab med; og det er saa faa og let overskuelige Ændringer, der foreslaas, at Rigsdagen særdeles vel kan tage Bestemmelse om det paa den Tid, der er tilbage.

Det ærede Medlem Hr. Wilmann haabede, at Forslaget ikke gennemførtes nu. Ja, hvis det ikke gennemføres, bestaar altsaa den tidligere Restaurationslov uforandret, og det kan ogsaa gaa paa den Maade.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard skød, synes jeg, Spurve med Kanoner. Det var en meget kraftig Tone, det ærede Medlem anslog overfor dette lille uskyldige Forslag. Det ærede Medlem vilde paa ingen Maade gaa med til, at Pensionaterne blev draget med ind under Beskatningen . . . (Korsgaard: Det sagde jeg ikke.) . . . Naa, jeg synes, De sagde, at De ikke vilde vide af nogen Udvidelse . . . (Korsgaard: Nej, det sagde jeg ikke.) . . . Det glæder mig. Naar jeg har foreslaet at inddrage Pensio-